

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

KORKU TUNELİ

Yarasalar Vadisi

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıktaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan

Hayat Okul

- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

KORKU TUNELİ

Her kitabını soluk soluğa
okuyacağınız yeni bir dizi

- › Yarasalar Vadisi
- › Canavarlar Adası
- › Tehlikeler Evi
- › Korkunç Palyaçolar
- › Yankı Gezegen
- › Cesaret Smavı

KORKU TUNELİNE GİRİN
CESARETİNİZİ TEST EDİN!

Cesur Dostum,

Elindeki kitabı bugüne kadar okuduğın diğer kitaplar gibi okumayacaksın!. Sayfa altlarındaki yönlendirmeleri kullanarak ilerleyecek ve zaman zaman önemli kararlar vereceksin..

Zaten okuyacakların, senin bu kararlarına göre değişecek ve gelişecek. Yapacağın her seçim sonrasında, kitabın farklı bir sayfasına gidip yaptığın seçime göre farklı bir olay yaşayacaksın. Bu yüzden maceranın sonunu da senin kararların belirleyecek.

Yalnız dikkat et! Yapacağın seçimlerin sonucunda çok parlak başarılar kazanabileceğin gibi, ürkütücü sonuçlarla da karşılaşabilirsin. Kararlarını verirken, seçimlerinin sana yükleyeceği sorumluluğun bilincinde olmalısın.

Umarım hep doğru seçimler yapar ve mutlu sona ulaşırsın. Ancak kötü bir sonla karşılaşsan bile sakın yılgınlığa kapılma! Kazandığın deneyimle şansını yeniden dene. Ta ki dilediğin başarıya ulaşana dek! Unutma, yaşam bir maceradır. Başarı için savaşırsan, sonunda mutlaka kazanır.

Korku Tüneli, her kitabını soluk soluğa okuyacağın bir dizi... Ancak bu kitaplar senin karşı karşıya kalabileceğin güç ve çelişkili koşullarda karar verme yeteneklerini de geliştirecek. Ulaştığın olumlu veya olumsuz sonuçlar karşısında doğru tepkilerde bulunmaya yönlendirecek. Böylece kişiliğini de geliştirecek. Önemle öneririm.

Psikolog Tuncel Altıncöprü

*Cesaret; ancak akıl, bilgi ve beceriyle
yönetilirse başarıya ulaşabilir.*

YARASALAR VADİSİ

Bir zaman tünelinden geçip binlerce yıl ötesine gitmiş gibisiniz. Arkadaşlarınızla birlikte, tarihî bir kentte dolaşıyorsunuz. İnanılmaz güzellikteki heykelleri, o heykellerin ardında yükselen, sütunlu, alınlıklı sarayları, tapınakları, kitaplıkları hayranlıkla izliyorsunuz. Nasıl oluyorsa bir anda kendinizi, bu mermer kentin ortasında yapayalnız buluyorsunuz.

Bulunduğunuz cadde boyunca koşmaya başlıyorsunuz. Fakat yoklar... Hiçbiri yok... Hemen yandaki caddeye sapıyorsunuz. Orada da görünmüyorlar. Hava kararıyor. Müze kent neredeyse kapanacak. Telaşlanıyorsunuz. İşte tam da o anda, önünde durduğunuz yapının derinliklerinden bir yarasa sürüsü fırlıyor. Fırladığı gibi de doğruca üzerinize yöneliyor.

Yarasalar, sizin çocukluk korkunuz. Bu yüzden, var gücünüzle kaçıyorsunuz. Fakat ne zaman başınızı çevirip ardınıza baksanız, yarasaları peşinizde buluyorsunuz. Üstelik arayı giderek kapatıyorlar. Yardım isteyebileceğiniz ya da sığınabileceğiniz bir yer arıyorsunuz. Sadece ilerinizde, görünümü bile içinize korku veren bir yapı var... Bu, bir yarasa kurukafası...

Sığınabileceğiniz başka bir yer yok... Çaresiz oraya yöneliyorsunuz. Bir ulaşabilerseniz, belki kurtulabileceksiniz. Fakat buna ne zamanınız ne de gücünüz yetiyor. Önünüzdeki o açık kapıya varmanıza sadece metreler kala, onlarca yarasa birden üzerinize üşüşüyor. Korkunç bir an bu... Dayanılmaz acılarla, çığlık çığlığa haykırarak olduğunuz yere çöküyorsunuz.

Terden sırlı sıklam bir hâlde yatağınızda doğrulup oturduğunuzda, hâlâ o duyduğunuz acıları hissediyorsunuz. Şaşkın şaşkın çevrenize bakınırken, "Neyse, sadece kâbusmuş." diyorsunuz. Fakat yaşadıklarınızın kâbus olması sizi rahatlatmıyor. Çünkü siz, bu kâbusu ilk kez görmüyorsunuz. "Bunu son gördüğümde, annemle babamı trafik kazasında yitirmiştim." diyorsunuz. "Bakalım, bu kez ne gelecek başıma?" demenize kalmıyor. Telefonunuz çalıyor.

İçiniz ürpererek cep telefonunuzu alıp açıyorsunuz. Telefondaki ses, "Böyle bir haber verdiğim için üzgünüm." diyor. "Ne yazık ki dün gece evinizde yangın çıktı. İtfaiyenin tüm çabasına karşın, dedenizi o yangından kurtarmak mümkün olmadı. Sizi..."

Konuşmayı daha fazla dinleyemiyor ve telefonu kapattığınız gibi bavullarınızı hazırlamaya koyuluyorsunuz. Bulduğunuz ilk uçakla da ülkenize doğru yola çıkıyorsunuz. Oysa İngiltere'ye daha geçen ay, ünlü bir bilim insanı olma umuduyla gelmişsiniz. Ancak bu durumda, eğitiminizi tamamlamanız mümkün görünmüyor. Anne ve babanızın ölümünden sonra ailenizin parasal durumu zaten pek iyi sayılmazdı. Dedenizin kaybı ve aile yadigârı konağın yanması, durumunuzu daha da zorlaştırdı. Şimdi sizi güç görevler ve zorlu günler bekliyor.

Uçaktan iner inmez, doğruca konağa gidiyorsunuz. Üzerinde yarasa simgesi kazılı mermer eşikte durup yanan evinizi izliyorsunuz. Görüntü korkunç... O koca konaktan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış. Yalnızca, taş giriş katıyla, yanıp kömürleşmiş tahta direklerin dışında... Sanki biri dokunsa, hepsi birbiri üstüne devrilecek daha o anda.

İçinde doğup büyüdüğünüz, anılarınızın beşiği eviniz, artık yok... Size kol kanat gerip esirgeyen son insan, dedeniz de... Her şeyinizi yitirdiniz bu konakla birlikte... Anılarınız kaldı sadece... Yarasa korkunuzun nedeni bu anılarınızın kimi... Onlar canlı, taptaze... Üzerinde durduğuz yarasa eşikten içeri girip taşlığı geçince, kütüphane gelirdi önünüze. Dedenizin, günlerinin büyük bölümünü geçirdiği kütüphane...

Ceviz ağacından bir masası ve okunmaktan aşınmış kitaplarla dolu bir kitaplığı vardı. Zaten son günlerde onu genellikle, masasının üzerine yaydığı sararmış bir kâğıdı incelerken buluyordunuz. Geldiğinizi görür görmez bu kâğıdı katlar ve üzeri yarasa kabartmalı tunç kutusuna kaldırır. Bugüne kadar hiç merak etmemişsiniz. Fakat şimdi ediyorsunuz işte! Acaba o kâğıtta ne vardı diye... Neden her içeriye girdiğinizde onu telaşla kaldırıp saklardı öyle?

"Tunç kutu, yangından etkilenmemiştir büyük ihtimalle." diyorsunuz. "O sararmış kâğıt da tunç kutunun içinde olduğuna göre... Kütüphaneye kadar ulaşabilirsem, belki de bulabilirim onu şu küllerin içinde." Bu düşünce bir kez aklınıza düşünce de, yerinizde duramıyorsunuz. Eşiği aşarak birbirinin üzerine yaslanmış yanık direklerin arasında ilerlemeye koyuluyorsunuz.

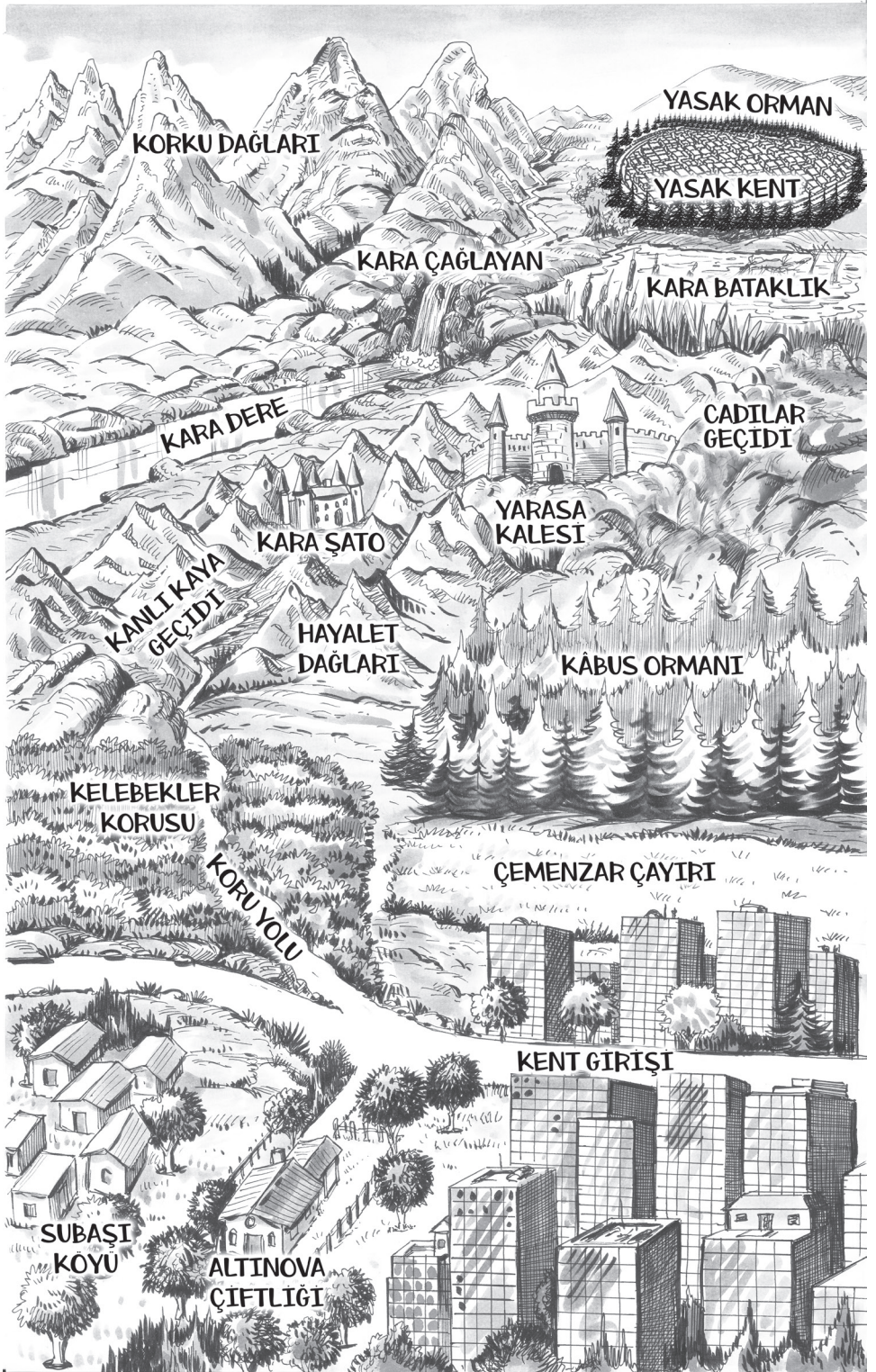
Bu, dikkat ve özen gerektiren bir iş... Direklerin hiçbirine değmemelisiniz. Eğer içlerinden birini devirerseniz, art arda dizili domino taşları gibi, hepsinin devrilmesine neden olabilirsiniz. Bir direk... Bir direk daha... İşte! Sonunda kütüphanenin içindesiniz.

"Dedemin masası tam şuradaydı. Tunç kutu, büyük olasılıkla yerdeki şu kül tabakasının altında olmalı." diyerek yere doğru eğildiğiniz anda, korktuğunuz başınıza geliyor. Sırtınız, yanık direklerden birine hafifçe değiyor. Zaten böyle küçük bir kıpırtı bekleyen direk de, hemen yanındaki direğin üzerine devriliyor. O berikinin... Beriki ötekinin... Çok geçmeden, ayakta duran tek bir direk kalmıyor.

Ne yazık ki siz de o direklerin altında kalıyorsunuz. Üzerinize yığılan ağırlıkla, kıpırdamak istiyorsunuz; kıpırdamıyorsunuz. Kalkmak istiyorsunuz, kalkamıyorsunuz. Bağırıp yardım istiyorsunuz, sesinizi duyuramıyorsunuz. Son bir umutla, altınızdaki kül tabakasını kazımaya koyuluyorsunuz. Ellerinize, tırnaklarınızla saatlerce uğraşıyorsunuz. Böylece, kendinize sürünerek çıkabileceğiniz bir yol açıyorsunuz.

İşte, o arada elinize sert bir nesne değiyor. Bu, aradığınız o tunç kutu... Onu alıp yıkıntıların arasından çıkıyorsunuz. Hava, karardı - kararacak. Geceyi geçirmek üzere, kardeş gibi büyüdüğünüz bir çocukluk arkadaşınızın evine varıyorsunuz. Sonraki birkaç günü onlarla birlikte geçiriyorsunuz.

Dedenize karşı son görevlerinizi de yerine getirdikten sonra, tunç kutuyu açmak üzere odanıza çekiliyorsunuz. Eğrilip çarpılan kutuyu güçlükle açıyorsunuz. İçindeki sararmış kâğıdı, titreyen parmaklarınızla çıkartıyorsunuz. Kâğıdın ön yüzünde bir çizim var.

“Bir harita bu...” diyerek önünüzdeki çizimi incelemeye koyuluyorsunuz. Ardından da, “Fakat ben bu haritadaki yerlerin bir bölümünü tanıyorum.” diyorsunuz. “Çemenzar Çayırı, Subaşı kasabası, Kelebekler Korusu; bizim buraları... Fakat diğerleri ne garip, ne ürkütücü adlar... Kâbus Ormanı, Hayalet Dağları, Yarasalar Vadisi, Korku Dağları... Sanki harita değil, korku romanı... Bir de Altın Tapınak var... Belli ki bu bir hazine haritası...”

O anda, içgüdüsel bir merakla, kâğıdı çevirip arkasına bakıyorsunuz. Bu kez de, art arda sıralanmış birkaç dizayle karşılaşılıyorsunuz. Heyecandan küt küt atan bir yürekle bu dizeleri okumaya koyuluyorsunuz.

Altın Tapınak'ın hazineleri,
Bekliyor cesur yürekli her genci.
Aşılmaz tepeleri aşabileni...
Geçilmez geçitleri geçabileni...
Başarı isteyen emek vermeli.
Tüm korkularını yenebilmeli.
Bilgiye beceri katabilmeli.
Akılla yönetmeli cesaretini.

Dizelerde istenenleri yapıp yapamayacağınızı bilemiyorsunuz. Ancak yaşamınıza düzen verebilmek, eğitiminizi tamamlayabilmek için o hazineye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz. Konuyu arkadaşınızın ailesiyle paylaştığınızda, hiç beklemediğiniz bir öneriyle karşılaşılıyorsunuz. “Gel, çiftliğin başına geç!” diyorlar size. “Hem çiftliği yönetir, hem okursun.”

Altın Tapınak'a gitmeye karar verecekseniz, 15. sayfadan devam ediniz.

Arkadaşınızın ailesinden gelen öneriyi kabul edecekseniz, lütfen 46. sayfaya gidiniz.

Arkadaşınızın ailesine, gösterdikleri güven ve yakınlık için teşekkür ediyorsunuz. "Ben bu yolculuğu, korkularımla yüzleşip onları yenmem için bana sunulan bir fırsat olarak görüyorum." diyorsunuz. "Altın Tapınak'a ulaşmak, o yüzden benim için çok önemli... Bu yolculuk bana hayatta başarılı olmanın ve amaçlarıma ulaşmanın yolunu açacak."

Bu sözlerinizin ardından, sırt çantanıza yolda gecesinebileceğiniz birkaç eşya koyuyor ve hemen yola çıkıyorsunuz. Yolculunuz güzel bir havada, oldukça keyifli başlıyor. Kent yolundan ayrılıp Kelebekler Korusu yoluna sapmanızla, kendinizi doğanın kucağında buluyorsunuz. Sağınız, solunuz ekilmiş tarlalar, bahçeler, otlaklar...

Öğlene varmadan Kelebekler Korusu'na ulaşıyorsunuz. Burası, öğrenciyken okulla birlikte geziye geldiğiniz bir yer... Şansınıza; her yıl bir kez yaşanan, altın keleklerin koruda toplanma anına denk geliyorsunuz. Bir renk sağanağı hâlinde ve çevrenizde uçuşan keleklerin arasında korudan çıkıyorsunuz.

Çıkar çıkmaz da, keçilerini çevreye yaymış yaşlı bir çobanla karşılaşıyorsunuz. Adamcağız, sırtını bir ağaca yaslamış; kuru ekmek ve süttten oluşan yemeğini yiyor. Onu görünce, siz de acıktığınızın farkına varıyorsunuz. Çobanla selamlaşıp yanına oturuyor, çantanızda yiyecek olarak ne varsa, çıkartıp onunla paylaşıyorsunuz.

Yemeğin ardından, yaşlı çobanla vedalaşıp yanından ayrılmaya kalkıyorsunuz. İşte o anda çoban, birden ayağa fırlıyor. Önünüzü kesip kolunuzdan kavıyor. "Sen nereye gittiğinin farkında mısın çocuk? diyerek sizi durduruyor. "O yol, çıkmaz yol?"

Yaşlı çobanın bu beklenmedik tepkisi sizi şaşırtıyor. Adam sonuçta, sizi ne tanıyor ne de nereye gideceğinizi biliyor. Doğal olarak, "Beni neden engelliyorsun dede?" diye soruyorsunuz hâliyle. "Beni böyle durdurmanın sebebi ne?"

Yaşlı adam, gözleri buğulu, "Nereye gittiğin de, ne amaçla gittiğin de, yöneldiğin yoldan belli çocuk..." diyor. "Şu saç, sakalı başka bir yerde ağartmadım ben. Henüz zaman varken, gel sen vazgeç bu işten. O senin gideceğin yoldan, geri dönen olmuyor. Altın Tapınak sevdasıyla bu yola sapan gençler bir bir yitip kayboluyor. O tapınak, bir söylence... Oraya sadece, bir gencin gidip geri döndüğü anlatılıp duruluyor. Tabii o da gerçekse..."

"Tamam dede!" diyorsunuz yaşlı adamın elini iki elinin arasına alıp öperek. "Benim iyiliğim için söylüyorsun. Bunu biliyorum. Fakat o anlatılanların hepsi gerçek... Çünkü onu başaran benim büyük dedem. O yapabilmiş madem; ben de yaparım elbet."

Yaşlı çoban, sizi yolunuzdan döndüremeyeceğini sonunda anlıyor. Israr etmekten vazgeçip elini arkasındaki ağaca uzatıyor. Burada duran yarasa başlı bir asayı alıp size uzatırken, "Al bunu." diyor. "Onu, oğlumun cansız bedeniyile birlikte Kara Dere'de buldular. Belki sana yararı olur. Bir de, Kanlı Kayalar Geçidi'nden gideceğine, istersen şansını Cadılar Geçidi'nde dene! Hiç değilse, bugüne dek denenmemiş bir yoldur o."

Yolunuzu değiştirmeyip Kanlı Kayalar Geçidi'ni izleyecekseniz, 17. sayfadan devam ediniz.

Yaşlı çobanın önerisine uyup şansınızı Cadılar Geçidi'nde deneyecekseniz, 47. sayfaya gidiniz.

Yaşlı çobanın önerisini, evladını yitirmiş bir babanın kaygıları olarak görüp onu anlıyorsunuz. Ancak büyük dedenizin izlediği yol olan "Kanlı Kayalar Geçidi"ni kullanmaya karar veriyorsunuz. Kelebekler Korusu'ndan ayrıldıktan sonra yol birden dikleşip sarplıyor. Siz de yaklaşık üç saat boyunca sürekli tırmanıyorsunuz.

Vardığınız ilk tepenin doruğunda biraz durup soluklanıyorsunuz. Çevrenize bakınırken, ufka doğru uzanıp giden o kan rengi kayaları fark ediyorsunuz. Bunlar tıpkı bir yol gibi, sıradağların arasından dümdüz geçerek Kara Dere'ye kadar ulaşıyorlar. Ancak renkleriyle insanı ürkütüyorlar. "Fakat gerçekten..." diyorsunuz şaşkınlıkla. "Birileri kan dökmüş sanki bu kayalara."

Hem kayaların renginden, hem de geçidin kötü ününden kuşkuya kapılıyorsunuz. "En iyisi, ben bir de yakından bakayım şunlara." diyerek taştan taşa atlaya atlaya yanlarına varıyorsunuz. Bunlar; üzerleri düz, yemek masası büyüklüğünde kayalar... Yan yana iki sıra hâlinde, peş peşe uzanıp gidiyorlar.

Asanızın ucuyla dokunup yokluyorsunuz. Bunlar bildiğiniz, doğal kayalar... Ancak aralarında, bir buçuk metre derinliğinde yarıklar var... O yarıkların içinde de, kan renginde yapış yapış çamurlar... İçinizdeki kuşkuları giderebilmiş değilsiniz. Ancak geçidi kullanmayıp önünüzde sıralanan dağları aşarken de sorunlar yaşayabilirsiniz.

Kanlı Kayalar Geçidi'ni kullanacaksanız, 18. sayfadan devam ediniz.

Hayalet Dağlarını kendi çabanızla aşmayı deneyecekseniz, lütfen 80. sayfaya gidiniz.